

Sedemhodinová pohodovka na Inovci

26. mája 2012

Prechod južného chvosta Považského Inovca sme plánovali už dlhšie. Roky. V tých končinách sme totiž nikdy neboli. K realizácii sme sa odhodlali až teraz. Po roku leňošenia po operácii nohy som sa rozhodla plniť všetky staré resty a predsavzatia. A skúsiť nakopnúť aj niektorých našich kamarátov z klubu.

*Propozície som pripravila na web mesiac dopredu. Žiadna reakcia. Absolútne. Je mi jasné, že štyristo metrov vysoký hrebeň Považského Inovca nie je zrovna sústo, ktoré by nažhavilo vysokohorských turistov. Skôr mi išlo o taký príjemný tramping, veď nešlo o lámanie rekordov. O tri dni v prírode však nikto neprejavil záujem. Žiaden ohlas. Z navrhnutých dvoch termínov sme nakoniec zvolili tretí, nakoľko nám do toho prišiel nečakaný pobyt na Brezovej. A z plánovaného trojdňového bol nakoniec len jednodňový. Ale bol. A bolo fajn... Ráno sme vstávali ako do práce, o 5.30 h. Odchádzali sme z Partizánskeho štýria – ja, Peťo, Emil a Ala. Auto sme odparkovali Martinovi pred stavbou v Radošine a on nás potom hodil svojou hrdzavou, ale technicky fantasticky vybavenou (vrátane zástrčky) favoritkou do Hlohovca. Tam už na nás čakal Palino z Basoviec. Bolo presne 9.30 h, keď si robíme úvodné spoločné foto pod hribikom na **Soroši**. Stúpame pomedzi záhradky na pokosené lúky, odkiaľ máme **Hlohovec** ako na dlani. Potom už trasa viedla vyše dvoch hodín iba lesom, chválabožu v tieni. Všetká zeleň bola utrápená z veľkého sucha a všade kopec prachu. Les bol skrz naskrz popretínaný cestami i necestami. Prvá „napájacia“ zastávka bola pri prvej asfaltke, ktorá pretínala hrebeňovku, pri záhradkárskej osade, tuším s názvom Ivachnov. Pri starej nefunkčnej studni sme vysypávali z topánok prvé kamienky. Obed sme si naplánovali na bode s názvom **Ovčia skala**, kde by sme mali byť za dve hodiny. Žiadna skala tu však nebola a nebolo ani kde sadnúť. Všetkým do pravého poludnia niečo nájdeme pod zadok, aby sme mohli naplniť žalúdky. Ale keď už bilo dvanásť a stále nič, zavelili sme – obeed! Na okraji lesnej cesty sme si sadli jednoducho do lístia a prachu a nohy nám viseli do cesty. Nikde žiaden spadnutý väčší strom, ktorý by nám nahradil lavičku. Peťovi sa zapáčilo miesto pri statnom buku (aj kvôli vyrezanému obrázku do kôry stromu)... Hodina odдыхu padla vhod, i keď nám do jedla naprášili motorkári. Neodpustili sme si kritické poznámky, že by mali Hlohovčania a Piešťanci na hrebeňovej trase zriadiť nejaké sedenie pre turistov, naši bratia na Morave majú predsa na každom kilometri. Len čo sme však zdvihli zadky a prešli ani nie dvesto metrov, pred nami, **v sedle pod Holým vrchom** sa objavilo pod krásnym starým, nezvyčajne rasteným bukom ohnisko obkolesené lavicami. Od srdca sme sa zasmiali nad tým, ako sme neďaleko sedeli v prachu. Keď sme však videli zblízka odpadkami zahádzané ohnisko, tak nám aj ten prach bol milší. Pri ohnisku bola aj informačná tabuľa z náučného chodníka, ktorý tu vybudovali aktivisti z obce Horné Otrokovce. Jemným stúpaním lesom na **Svrbickú plešinu** sme uskakovali cyklistom. Obzretie na môj výkrik „Ešte raz a ideme na pivo!“ muž z tandemu nezvládol a padol... Všetko však bolo OK a my sme sa aspoň pobavili. Na plešine sa nám naskytol parádny pohľad na Marhát, pod ktorým svietil bileučký fliacik kostola sv. Juraja, a na dolinu Ponitria s dedinami. Priamo pod nohami ležali Svrbice. Trošku sme si zanadávali, že keby sme nemali mapu z hikingu a keby sme si predtým nepreštudovali družicové zábery a google earth, určite by sme poblúdili. Značenie tu bolo mizerné. Z plešiny sme zabočili vľavo do lesa a prudko, veľmi prudko klesali dolu do vyschnutého hlbokého kaňónu so skaliskami. Možno tu niekedy tiekla aj voda. Sprostý nápad tadiaľto nasmerovať hrebeňovku. Nebezpečný úsek bolo zavŕšený ešte nebezpečnejším „zoskokom“*

do hlbokého lístia, ktoré niekde zakrývalo dno vyschnutého potoka. A opäť hore – až sme vyšli na kukuričné pole. No, keby pršalo, niekto by si poriadne zanaďoval, že značka ide cez poorané pole, vedľa hnojiska a na hradsú so smerovníkom s názvom **Humništia**. A potom asi kilometer po asfaltke. Značky boli na zvodidlách a iba náhodou sme našli malý otvor v kroví na pravej strane, kadiaľ sa zabočilo do lesa. Žiadna šípka, nič. Tu, pri starom kríži a opäť pri kukuričnom poli sme si na chvíľu natiahli údy. Úsek na slnku bol nepríjemný. Les tu bol už iný, hustejší, mladší. Aj chodníček bol veľmi úzky.

Snáď najkrajší úsek bol na úpätí vrchu **Lomec** (430 m). Stúpali sme po pokosenej, senom voňajúcej lúke a pod nami prejdený zalesnený hrebeň s plešinou a kukuričnými poliami (a poľovníckymi posedmi) a naľavo dedinky Ponitria. Lomec úplne zarastá a keď sa tam tento rok neurobí prekliesnenie červenej značky, o rok tade už nikto neprejde. Obdivujem staré hrušky – plánky uprostred mladého porastu. Trochu sklamaní sme boli zo zarasteného vrcholu s triangulačným bodom bez označenia, bez informačnej tabuľky. Napriek tomu si robíme vrcholové foto. Úzkym chodníkom klesáme priamo do ďalšieho kukuričného poľa. Opäť, neviem už po koľkýkrát hľadáme značku. Oráči nenechali vedľa hory ani meter voľný, kadiaľ by turista v prípade blata mohol prejsť. Konečne objavujeme značku odbočenú v pravom uhle doprava, samozrejme bez šípky, a kúsok ideme popod staré čerešne, tunelom remízky. Potom znova musíme ísť na pole, do prachu. Celý úsek remízky, asi osemsto metrov je zarastený. Poľný chodník končí na malej lúčke, kde opäť hľadáme značku. Našťastie už tento úsek poznáme a o pár minút sme v sedle **Havran**. Je presne 16.30 h. Boli sme na túre sedem hodín, z toho hodina prestávka. Podľa Peťovho džípieska sme však prešli 26 km, podľa portálu hiking to bolo dlhé len 22 km. Na motoreste Havran si dávame neslané kapustové, presolené držkové a „chmeľové“ topvarpolievky. Výber tu nie je bohvieaký, vraj sezóna ešte len začína. Potvrzuje to aj čašník, ktorý informuje, že okolo 18. hodine už zatvárajú...

Na chate H-Aluška nás už čaká Martin. My sme však už najedení, napojení. Sedíme okolo ohníka a pozeráme na neho, ako si opeká „vlastnoručne dopestovanú“ slaninku a klobásku. Prvú várku ponúka predsa len málo najedeným absolventom túry. A trpezlivo si chystá ďalšiu. Aj koláče a trdelníky od mamy pre nás priniesol. Zlatý chlapec. Nohy si chladíme po jednej v úzkom kýbli, v ľadovej vode. V družnej veselej debate sme zotrvali dlho do noci. Niekto do polnoci, iní do jednej, boli aj takí, čo vyčkali svitanie...

Na druhý deň sa však už nikomu nechcelo ísť. Niekto ponáhlal domov, niekto bol unavený, či skôr nevyspatý. Tak som nenalievala a išlo sa domov. Na budúce pokračujeme od Havrana na Marhát až na Bezovec. Alebo opačne, alebo z Bojnej na Marhát, Kostolný vrch, Úhrad, Podhradie. Variantov je viac. **Len, aby mal kto ísť'...**

Ala